

IN MEMORIAM J. L. H. WILLEMS

door
J. J. G. PRICK

Op 25 juli 1965 overleed plotseling ons medelid de heer Willems. Het is nauwelijks nodig veel woorden aan deze voortreffelijke man te wijden, omdat ieder, die hem als lid van het Natuurhistorisch Genootschap gekend heeft, weet welke uitzonderlijke kwaliteiten hij bezat. Toch wil ik gaarne zijn nagedachtenis eren met een korte karakteristiek van zijn persoonlijkheid, in de overtuiging dat ook zijn andere vrienden dit zullen waarderen.

Willems was een voortreffelijk kenner van de natuur. Zijn scherpe en gedifferentieerde waarnemingsgave, zijn intieme verbondenheid met de natuur, die voortvloeide uit een hartstochtelijke liefde voor het geschapene, zijn natuurlijke behoefte om tot de waarheid en tot het wezen der dingen dóór te dringen, maakte hem tot een knap botanicus en een voortreffelijk veldbioloog.

Het leven boeide hem, terwijl hij tegelijkertijd ervan overtuigd was, dat het mysterie van het levende nimmer in zijn volle omvang voor hem te vatten zou zijn. Daardoor bleef deze ouder wordende en met een grote ervaring toegeruste natuurkenner geestelijk jeugdig en bleef zich van zijn relatieve kennis bewust. Dit was de reden, waarom hij ieder jaar opnieuw geboeid werd door de steeds terugkerende fenomenen in de natuur. Vooral de plantenwereld hield hem hartstochtelijk bezig. Hij participeerde met grote scherpzinnigheid aan de variabiliteit der vormen. En ofschoon hij — beter dan wie van zijn vrienden — van de absolute éénmaligheid van de structurele verhoudingen van elke representant van een bepaalde plantensoort overtuigd was, wist hij met een pre-reflexief aanvoelen essentiële vormverschillen op scherpzinnige wijze te onthullen, reden, waarom ik hem als een uitstekend planten-diagnosticus bestempel.

Wanneer men bedenkt, dat deze begaafdheid onverbrekkelijk met echte menselijkheid verbonden was, dwz. met wijsheid, waarheidsdrang, een zich spontaan aangetrokken voelen tot de medemens, vooral in diens behoeften en noden, dan behoeft het geen nader betoog welk verlies het genootschap en zijn vrienden, welke met hem samenwerkten, door zijn heengaan geleden hebben. Voor hen was Willems het symbool van spontane hulpvaardigheid en echte vriendschap.

Nu hij ons door de dood ontvallen is, zijn wij — tesamen met hem — ervan overtuigd, dat de dood in al haar wreedheid toch de grote bevrijding is voor ieder, wie vertrouwt op Hem, die ook slechts door zijn dood heen zijn levenswerk kon voltooien.

Laten wij voor onze goede vriend bidden, dat hem thans het inzicht is geschonken in datgene, dat hij tijdens zijn aardse leven rusteloos heeft gezocht, maar slechts in zeer onvolmaakte vorm heeft gevonden en doorzien.

En laat mij dan met Guido Gezelle's woorden eindigen:

Verblijdt U, goede knecht, voortaan;
Gij hebt mij groten dienst gedaan.
in de allerminste klenigheid:
Verblijdt U in der eeuwigheid

Lienz (Oostenrijk), 30 juli 1965.